

Arribar al cim

Un relat de: [Somiadora Emboirada](#)

De sobte vaig obrir els ulls. Per fi havia parat de ploure i ja no m'hauria de posar la parca que tant poc m'agradava. D'acord, feia fred i l'aire era humit, però ja no plovia. Havia sortit el sol. Vaig mirar al meu voltant i encara dormia tothom, ningú gosava moure ni un dit amb aquella gelor. Tenia els llavis glaçats, les pestanyes estaven petrificades. Les mans i els peus, en canvi, gaudien d'una calor que em va reconfortar. "Almenys no em refredaré", vaig pensar. I que malament vaig pensar! Hem vaig aixecar com vaig poder d'aquella terra dur i que m'havia torturat l'esquena durant tota la nit. Els meus companys es van quedar una estona més, aprofitant els pocs minuts que els quedaven de son. Després de rentar-me la cara amb aigua freda, i escalfar-me un bon tassó de llet a l'atrotinat fogonet, vaig sentir que em deien: "Preparada per pujar allí dalt?". Amb el dit assenyalava la muntanya més alta del meu voltant: Els Encantats. Ens havíem de preparar ràpid si volíem assolir el cim a l'hora de dinar. Eren les set del matí i ens quedava molt de camí per fer. Vam plegar els sacs de dormir, vam fer la bossa i... cap al cim!

Cada cop ens apropàvem més. La muntanya semblava no tenir fi. Després de recórrer camins, rierols i moltes pedres, vam arribar al peu. Semblava fàcil, però el camí de pujada tenia la seva complicació. Com més pujaves i més prop et semblava el cim, més s'allunyava de nosaltres. Havíem de parar per menjar alguna cosa, per petita que fos, sinó el cos aviat decidiria no continuar. Després de molts sospirs i paraules d'ànims, va arribar la part més difícil: els últims dos-cents metres. No eren molts, però tenien un petit inconvenient: eren verticals, completament verticals. Arribats fins aquell punt, res hem podria fer enrere. "He arribat fins aquí, i una paret de dos-cents metres no serà més que jo". Amb aquestes paraules vam emprendre l'últim tram de l'ascensió.

La meva mà s'agafava amb força a la del company que era a dalt, mentre l'altra feia pressió per acabar de pujar el meu cos. Finalment, amb l'última empenta vaig trepitjar el terra que pocs havien tingut el plaer d'embrutar. El cansament i el fred van quedar en un segon terme. Jo era allí dalt. L'estany de Sant Maurici quedava reduït a una petita bassa sense importància. El lloc on havíem dormit quasi ni s'apreciava. Allò era un somni fet realitat, era com tocar el cel. No m'hagués importat saltar i acabar amb tot, perquè allò era màgic. Però vaig pensar en tota la gent que m'esperava allí baix, i això hem va fer agafar la motxilla i, després d'immortalitzar el moment amb una fantàstica fotografia, començar el descens.

Aquella nit no vaig dormir. Els peus hem feien molt de mal. Tenia l'esquena destrossada, i el cap em bullia com mai. M'havia refredat, certament, però res de tot això m'importava, només el record d'aquell cim m'omplia els pensaments. I així ho va fer durant els dos mesos següents. Des de llavors, quan estic preocupada per alguna cosa, penso en com n'eren de petits els problemes quan estava allí dalt. De cop, tots desapareixen. O si més no, es difuminen.